

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-817/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Vlaste Novosel, OIB: 28805486281, iz Slavonskog Broda, Naselje Slavonija II 1/2, zastupana po punomoćniku Marini Konrad, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d. Zagreb, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 21. travnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice Marine Konrad, odvjetnice i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i nepoštena odredba članka 3. Ugovora o kreditu, broj: 918-50-3230714 od 18. siječnja 2006. sklopljenog između tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora i tužiteljice Vlaste Novosel, OIB: 28805486281, iz Slavonskog Broda, Naselje Slavonija II 1/2, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavonskog Broda 19. siječnja 2006. pod brojem OU-72/2006, koja glasi „Naknada 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 da tužiteljici Vlasti Novosel, OIB: 28805486281, iz Slavonskog Broda, Naselje Slavonija II 1/2, isplati iznos od 361,36 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 21. siječnja 2006. po stopi zatezne kamate koja je do 31. prosinca 2007. propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje

za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 da tužiteljici Vlasti Novosel, OIB: 28805486281, iz Slavonskog Broda, Naselje Slavonija II 1/2, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 325,78 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom 18. siječnja 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj: 918-50-3230714, koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavonskog Broda 19. siječnja 2006. pod brojem OU-72/2006, a prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 17.354,40 CHF, prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita.

1.1. Ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 3. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 3,30 % iznosa kredita, koja je tužitelju naplaćena prilikom prvog korištenja kredita. Navedenu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom.

1.2. Poziva se na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise i to na presude u predmetima C-84/19 i C-244/19 kojima je odlučeno kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna.

1.3. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale.

1.4. Smatra da u ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužiteljici iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužiteljica morala nadoknaditi

нити јој је објашњена структура тих троškova и зашто је износ те накнаде у изravној korelaciji с изnosом kredita који се тражи. Nadalje, у ugovoru о kreditu nije navedeno по kојem теčaju ће се обрачуnати sporna naknada (kupovni, srednji или prodajni) нити је precizirano да ли се обрачуnava теčaj на дан sklapanja ugovora, на дан isplate kredita, или на neki treći дан.

1.5. Poziva се и на одредбу чланка 81. ст. 1. tada важећег Zakona о zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03).

1.6. Smatra nespornom činjenicu да су одредбе које су се односиле на naplatu naknade за obradu kreditnog zahtjeva биле sastavni dio standardnog ugovora о kreditu, unaprijed sastavljenog од tuženika, а о kојim одredbama се nije pojedinačno pregovaralo нити је tužiteljica imala utjecaj на njihov sadržaj, а kојim одredbama је, suprotno načelu savjesnosti и poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna и ekonomski potpuno neopravdana obveza tužiteljice, odnosno zaračunata јој j naknada за kredit у visini 3,30 % iznosa kredita što је iznosilo 572,70 CHF, naplaćena 20. siječnja 2006. у kunskoj protuvrijednosti од 2.722,63 kn, što preračunavanjem у valutu euro по fiksnom теčaju iznosi 361,36 EUR. Isto predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, а kојi iznos је tuženik, prilikom isplate kredita, tužiteljici neosnovano uskratio од glavnice kredita те ga је tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužiteljici sa zakonskom zateznom kamatom, од dana stjecanja.

2. Tuženik pozvan rješenjem ovoga suda poslovni broj P-817/2025-2 од 24. prosinca 2025. podnijeti pisani odgovor на tužbu, у ostavljenom roku од 30 dana nije dostavio svoje očitovanje.

3. Kako се тражи utvrđenje ništetnosti ugovorne одredbe и s tim у svezi isplata stečenog temeljem ništetne одredbe, sud је proveo postupak и dokaze predložene по tužiteljici.

4. Predmet spora је zahtjev tužiteljice на utvrđenje ništetnosti одredbe чланка 3. Ugovora о kreditu broj 918-50-3230714 од 18. siječnja 2006. која glasi: „NAKNADA 3,30 % (tri zarez trideset posto) од iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje се prilikom prvog korištenja kredita “ и povrat isplaćenog iznosa temeljem ništetne одredbe.

5. U postupku је utvrđeno и nije sporno:

- да су 18. siječnja 2006. tužiteljica као korisnik kredita и tuženik као kreditor sklopili Ugovor о kreditu broj 918-50-3230714 kојim је kreditor stavio tužiteljici на raspolaganje iznos у kunama kојi odgovara protuvrijednosti од 17.354,40 CHF по srednjem теčaju kreditora на дан korištenja (članak 1.),

- da је ugovoreno да се korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu (за obradu kredita) у iznosu од 3,30% од iznosa kredita (članak 3.),

- да је kredit одобрен за kupnju novih vozila (članak 6.),

- да је naknada naplaćena 20. siječnja 2006. у iznosu од 2.722,63 HRK.

6. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade sadržana u članku 3. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužiteljica ima status potrošača. Sporno je da li joj pripada pravo na isplatu stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe.

7. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu broj 918-50-3230714 od 18. siječnja 2006. (str. 6-11 spisa), u potvrdu tuženika od 31. srpnja 2025. (str. 12-13 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

8. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

9. Saslušana pred sudom tužiteljica je iskazala da se sjeća da je u 2006. realizirala predmetni kredit u svrhu kupovine vozila koje joj je trebalo za privatne potrebe i nije imala nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu. Radila je tada kao medicinska sestra. Kredit je realizirala nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate, odnosno taj joj je kredit preporučen kao najpovoljniji. Tvrdi da nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju je znala da će banka nešto ustegnuti ali da joj nije pojašnjeno na što će se ista utrošiti. Istakla je i da je u posebnom postupku realizirala pravo na isplate temeljem ništetne odredbe istoga ugovora, vezanu uz valutnu klauzulu. Visinu potraživanja temelji na potvrdi koju joj je banka izdala.

10. Iz iskaza tužiteljice je nesporno utvrđeno da je realizirala namjenski kredit koji je utrošila za kupovinu vozila za osobne potrebne, odnosno da realizirani iznos kredita nije koristila u bilo kakve poslovne svrhe. Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. navodi svoje pravno shvaćanje koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužiteljica u predmetnom ugovornom odnosu imala status potrošača.

11. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužiteljice koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o ulaznoj naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužiteljice istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz visinu kredita i periodu otplate, da joj je taj kredit preporučen kao najpovoljniji, da joj nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogla utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadama bila predviđena na unaprijed sačinjenom tipskom ugovoru.

12. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZZP), i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14. Tuženik nije osporio navode tužbe tako da nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužiteljicu, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti joj je pojašnjeno kako se ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini.

15. Uvidom u ugovor o kreditu nesporno je da u odredbi vezanoj uz naknadu ništa nije navedeno osim da će se naknada naplatiti kao trošak kredita u visini koja je navedena u postotku odobrenog kredita. Tužiteljica je takvom odredbom imala informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o njezinoj visini niti razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), odnosno nije imao informaciju o njenoj krajnjoj svrsi.

16. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

17. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

18. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

19. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužiteljice utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužiteljici kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoji stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.). A banka ga je naplatila i to prilikom realizacije kredita, unaprijed i jednokratno.

20. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužiteljica kao potrošač bila u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njezine pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužiteljica je po zanimanju medicinska sestra i nema financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

21. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Naime, odredba čl. 3. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

22. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njezinog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

23. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije"

stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije imala nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer joj je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imala mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužiteljica bi bila onemogućena u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

24. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

25. Vezano uz visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, sud je proveo dokaz uvidom u potvrdu tuženika od 31. srpnja 2025. (str. 12-13 spisa) iz koje je razvidno da je banka, ovdje tuženik, naknadu naplatila 20. siječnja 2006. u iznosu od 2.722,63 HRK, odnosno sada 361,36 eura.

26. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

27. Tužiteljici su priznate kamate u skladu sa zatraženim, na navedeni iznos glavnog dugovanja od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja.

28. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužiteljici dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

30. Tužiteljica je zatražila naknadu troška u iznosu od 325,78 eura. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 100,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 21. travnja 2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura (Tbr.9/3 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 250,00 eura, skupa s pridodanim PDV-om, ukupno 312,50 eura. Tužiteljici su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (6,64 eura i 6,64 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 325,78 eura.

31. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

32. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

Slavonski Brod, 27. svibnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. OD Rački i kolege, Slavonski Brod,
2. Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69.

Broj zapisa: **9-30888-9da0e**

Kontrolni broj: **05510-0b024-7d151**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.